

A TENGER BOSZORKÁNYA

KENDALL KULPER

Dream
válogatás

Atizenhat éves Avery Roe szeretne végre nagymama nyomdokaiba lépni, és elfoglalni az őt megillető helyet a Prince-sziget következő boszorkányaként. Arról álmodik, hogy talizmánokat készít, melyek mágiaival megóvják a bálnavadászokat a tengeren, és megvédik a sziget lakóit. Ám az anyja a jó modor és az előkelőség unalmas világába kényszeríti, amivel megakadályozza, hogy kibontakozzon Averyben a szunnyadó varázserő. Az asszony mindent megtesz annak érdekében, hogy lányát távol tartsa nemcsak a mágiától, hanem saját nagymamájától is.

Egy napon Avery szörnyű álmot lát: valaki meg fogja ölni őt. Így egyre sürgetőbbé válik, hogy felszínre hozza varázserejét. De úgy tűnik, minden ellene dolgozik. A lány egy tetovált szigonyosfiúban, Tane-ben talál váratlan szövetségesre. A fiú saját mágiaja révén megakadályozhatja Avery halálát. Felcsillan a remény, hogy az ifjú boszorkánylány elmenekülhet végzete elől, de mindezért olyan áldozatot kell hozniuk, amire egyáltalán nincsenek felkészülve.

KENDALL KULPER

New Jersey-ben született és nevelkedett. A Harvard Egyetemen történelmet és irodalmat tanult. Miután végzett, a Bloomberg Radiónál újságíróként dolgozott. Jelenleg férjével és ausztrál pásztorkeverék kutyájukkal, Abby-vel, él Bostonban.

A könyv a Só és vihar-sorozat első kötete.

TUDJ MEG TÖBBET A SOROZATRÓL:

www.kendallkulper.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Akárcsak a gazdag, sötét és végtelen óceán, épp olyan élményt kínál ez a regény is. Tökéletes olvasmány, amely megbabonázza olvasóit, és elröpíti egy különleges világba.”

Barnes and Noble

„Kendall Kulper izgalmas könyvében az állhatatos Avery személyes, lírikus elbeszélésmódján keresztül feltárja a végzet, az áldozathozatal és a szabad akarat megrendítő témáit.”

Booklist

„Elsőprő románc a boszorkányról, aki előre látja saját halálát, és a fiúról, aki egyedülként képes megváltoztatni a lány jövőjét.”

Goodreads

„Az író nő gyönyörűen és szeretettel ábrázolja egy fiatal és konok lány elszánt küzdelmét a természetfeletti és természeti erővel, valamint végigvezeti az első szerelem örömteli, ugyanakkor perzselően fájdalmas útján.”

Amazon

„Avery a választás és végzet közötti szakadék szélén egyensúlyoz. Kendall Kulper nagyívű bemutatkozó regénye egy lány küzdelméről szól, hogyan élje túl az első szerelem és a családi titkok viharait.”

New Jersey

State Library

KENDALL KULPER

A TENGER DOSZORKÁNYA

—• részlet •—

1. fejezet

SOHASEM FELEJTEM EL A NAPOT, AMIKOR ANYÁM heves tiltakozása ellenére nagyanyámtól megtanultam, hogyan tegyünk kötést a szélre. Ez tíz évvel ezelőtt történt, amikor a Prince-sziget még több volt, mint egy zátony az Atlanti-óceánban; akkoriban a kikötő zsúfolásig megtelt hajókkal, a gyár kohójából állandóan vastag, fekete füst kígyózott, a sziget kocsmáit pedig betöltötte az elégedett, vidám emberek nevetése.

És az is régen volt, amikor az emberek a szigetemen nagyra becsülték nagyanyámat és mindazt, amit a jó sorsukért tett. A Prince-szigeten bizony valamennyi férfi, nő és gyerek ismerte az utat a házához, már csak azért is, mert az életük függött tőle.

Az igazán régi szép időkben pedig az aszott képű lelkész a nagyanyám jóslatai ellen prédikált gyülekezetének a templomban. Akinek dolga van azzal az asszonnyal, az magával az ördöggel cimborál, rázta az öklét, majd lesújtott vele a pulpitusra. Ilyenkor az emberek a szigetemen, összeszorított ajkak-

kal bólogattak, aztán ugyanúgy látogatták nagyanyámat, mint annak előtte.

A férfiak – habár inkább nevezném őket fiúknak, annyira fiatalok voltak – többnyire szerelmi kötést kértek. Aggódtak, izgattak és idegesek voltak, mert az embert próbáló hajútak miatt a szeretett lányt akár évekre is magukra hagyták. Nagyanyám ilyenkor azt mondta: – Hozz nekem tucatnyi tincset a kedvesed hajából, és vágj le egyet a magadéból is. Amint a kezében voltak hajfűrtök, hosszú ujjjaival egybefonta őket a tengeri fűszálakkal, és csinos karkötőt formázott. – Ezt húzd fel a csuklójára – mondta nagyanyám –, és meglásd, a lány hű marad hozzád.

A fiúk ilyenkor gyakorta bizalmatlanul méregették a pillékönnyű fonatot. – Maga megbolondult. Ez mindjárt szétfoszlik a kezemben, és akkor mit adjak az én Sue-mnak?

– De nem az én varázserőmmel – felelte nagyanyám. – Eddig még egyik sem szakadt el.

Így aztán az ifjú kételkedve bár, de azért a zsebébe süllyesztette a fonatot, majd távozott. Később pedig a kedvese csuklójára helyezte.

– Azért kapod, hogy emlékeztessen rám – mondták ilyenkor a férfiak, a Prince-sziget leányai azonban épp elég hajból-fűből font karkötőt láttak már ahhoz, hogy tudják, mi az igazság. És mégis, a karkötő sohasem szakadt el, nem hullott szét, el nem hervadt, a lányok pedig hűségesek maradtak. A nagyanyámnak persze a fiúk felett már nem volt hatalma.

Az idősebb férfiak, kapitányok, hajótulajdonosok, minden földi jóval ellátták őt; ropogós papírba csomagolt tiszta, fehér cukorral, szemkápráztatóan színes gyümölcsökkel, és sokrőfnyi lágy, selymes kelmével.

„Caleb-ajándékok”, így nevezték őket. Történt ugyanis sok évvel ezelőtt, amikor nagyanyám még fiatalasszony volt, hogy egy bizonyos Caleb Sweeny hajóskapitány becsmérelte őt, kerek perec visszautasította, hogy bármilyen ajándékot vigyen neki, még annak ellenére is, hogy kénytelen volt hosszú hónapokig a szigetünkön rostokolni, míg a férfiak helyreállították a hajóját. Csupán néhány nappal azután, hogy ismét a tengerre szállt, jött a hír; a hajó a sziklákra futott, és apró darabjaira hullott, nem is maradt utána más, csak törött fadarabok, és vászonfoszlányok.

A szigeten a férfiak zsémbeltek, hogy több hónapnyi kemény munkájuk odateszett, és még attól is tartaniuk kellett, hogy mint hajóépítőknek rossz hírüket keltik. A keleti parton azonban még ma is mindenki jól tudja, hogy a Prince-szigeten ácsolják a legjobb hajókat, úgyhogy az építők hírnevén végül mégsem esett csorba, nagyanyámé pedig még magasabbra szárnyalt: képes vihart kelteni, ezért jobb, ha nem haragítja magára senki.

Nem csak a férfiak keresték fel a házát. Nők is jöttek, nők, akik meg akarták óvni férjeiket a tengeren, és időnként olyan asszonyok is, akik átkot kértek a férfiakra. Néha fura helyzetek is adódtak; beállított hozzánk egy asszony őrzöngve, és könnyörögve kérte nagyanyámat, hasson oda, hogy a *Kingfisher* hajó süllyedjen el a tengeren, és valamely bálnakolosszus harapjon ki egy jókora darabot egy bizonyos Clarence Aldrichből, hogy aztán annak beste lelke, de még inkább a teste, eltűnjön a tenger habjaiban. Szegény nagyanyámat ez a kérés nehéz döntés elé állította, mert nem sokkal azelőtt adott el Clarence Aldrichnak egy ökörszem tollával ékesített talizmánt, mely megóvni hiva-

tott őt a vízbefúlástól. Megpróbálhatta volna megnyugtatni az asszonyt, és rábeszélni, hogy a pénzt inkább szerelmi bűbájra költse, hogy általa találjon egy férfit, aki többet érdemel egy bálnatámadásnál – ám nagyanyám elvette a pénzt, elvégezte a mágiát, miközben azzal nyugtatta magát, hogy Clarence Aldrich úgysem fog belefulladni a tengerbe, ami persze nem zárja ki, hogy ne harapna ki belőle egy darabot egy bálna.

A mindennapos varázslásokért, gyakori bűbajokért és kisebb átkokért az emberek áruval vagy élelemmel fizettek, így aztán nagyanyám élete kellemesen folydogált. Szinte a semmiből hozta létre őket, szempillantás alatt. Talizmánok, ez volt a nevük az apró, leheletkönnyű semmiségeknek.

Kötést tenni a szélre azonban egészen más léptékű varázslást jelentett. Csak a leggazdagabb hajótulajdonosok engedhették meg maguknak, akik el is küldték kapitányaikat a tengerparti házba pénzzel és instrukciókkal. Nagyanyám a pénzt készséggel elfogadta, az utasításokat már kevésbé. – A szél járása kiismerhetetlen, ravasz, ezért – magyarázta nagyanyám –, muszáj bevetni különféle praktikákat. A vén tengeri medvéknek nem maradt más választásuk, mint meghajolni az akarata előtt. Azok közül, akik pénzzel és abbéli szándékkal állítottak be hozzánk, hogy talizmánt vásároljanak nagyanyámtól, senki sem ragadtatta el magát annyira, hogy ellent mondjon neki. Az apró mágia, ahogy nagyanyám mondogatta, tartja mozgásban a világegyetemet.

Amikor betért hozzánk valaki a kéréssel, hogy birtokolni akarja a szeleket, nagyanyám a varázslat idejére elküldte őt. Egyszer aztán egy kapitány – aki idegen volt mifelénk, különben meg sem kérdezte volna – maradni akart, és végignézni a rituálét.

– Egyedül szeretek dolgozni – hangzott a válasz, mire a kapitány pillantása az akkor hatéves lányunokára, vagyis reám vándorolt. A szeme sarkából sandított rám – bár ha szándékában állt is megjegyzést tenni, inkább megtartotta magának.

És én sem akartam, hogy maradjon. Nagyanyám tengerparti háza csak a miénk volt, a kettőnké, illetve még anyámé is, már ha igényt tart rá valamikor. A Roe család nőtagjai végezték a mágiát, mely generációkon át óvta és irányította a Prince-szigetet, úgyhogy ennek a kapitánynak inkább hálásnak kellett volna lennie, nem pedig beleütni az orrát abba, ami nem tartozik rá. Rosszallóan néztem rá, míg el nem távozott.

Nagyanyám átment a szoba túlsó végébe, és az ágy sarkába tuszkolt súlyos, fekete bugyorban kezdett kotorászni. A bugyor, tudtommal, legalább olyan régi volt, mint a boszorkányság a családukban; nagy és terjedelmes holmi, amit még az első Roe asszonyság hozott magával a Prince-szigetre. Azóta anyáról lányára szállt az örökség, és a Roe család leányai ebben tartották kellékeiket. A bugyornak már régen anyámnál lett volna a helye, ehelyett nagyanyám a tengerparti házban tartotta, én pedig annak ellenére, hogy egész életemben a lábaimnál tudhattam, mégsem néztem soha bele. Nem mutatta meg nekem soha senki.

Hallottam, ahogyan nagyanyám hosszú ujjai gyengéden kotorásznak a bugyorban. Suhogások közepette félresimított ezt-azt, végül előhúzott egy ujjnyi vastag fehér zsinetet, mely olyan hosszú volt, mint a karom.

– Gyere ide, Avery – mondta, majd leült a székére, én pedig hozzáfutottam, és az ölébe másztam. Nagyanyám körém fonta a karjait, ruhája ujjából parázs- és fűszerillat áradt. Kezeiben la-

zán lógott alá a kötéldarab, mire én nevetve belekapaszkodtam, mintha játék lenne.

– Engedd el a zsineget, szívem – mondta, majd elhúzta előlem. Éreztem, ahogyan ajkait a hajamhoz préseli; meleg lehelete megcsapta a fejbőrömet. – Tedd a kezedet az enyémre.

Pufók ujjaim az ölemben kalimpáltak. Felemeltem a kezem és nagyanyáméra helyeztem. Bőre áttetsző volt, a sápadt kék vénák, mint faágak domborodtak elő. Ujjbegyeimmal végigszántottam a kézfején, halvány csíkot hagyva rajta.

– Jól figyelj! – Lehelete az orcámat csiklandozta, kezeimet az övéire csúsztattam.

A madzag megfeszült az ujjai közt, vékony rostjai csillogtak, mint megannyi pókfonal. Úgy hittem, annak kell lenniük.

Nagyanyám ajkai erőtlenül mozogtak, borzolták a hajamat, de csak a forró levegő jutott el a fülemig, a szavak már nem. Visszafojtottam a lélegzetemet, szemeim tágra nyíltak.

Kint a szél körülölelte a házat, és mélyről fakadó nyögés rázta az ablakokat. Valami megzörgette az ajtót, de olyan hangosan és hirtelen, hogy összerándultam, mire nagyanyám a fejemhez szorította az arcát.

– Jól figyelj! – lehelte a szavakat újból. – Figyeld a kötelet!

A kötél... Az bizony vibrált, rázkódott, és hiába tartotta szilárdan nagyanyám a barnára sült, eres kezeit, mégis éreztem a csontjain keresztül a remegést. Feltámadt a szél, bömbölt és fájdalmasan vonított, én mégsem mertem levenni a szemem a fehér zsinegről, mely úgy rezgett, mint a gitár húrja.

– Nagyi? – suttogtam, miközben a szívemben apró nyilalásokat éreztem. A tenyerem nyirkos lett, az ujjaim remegtek. Valamilyen furcsa, ismeretlen erő magához vonzott, áthatolt az

ujjaimon, a bőrömön, a csontjaimon, aztán tanyát vert bennem, és rángatott, marcangolt, mint ahogyan a macska széjjeltépi a gombolyagot.

Szememet ellepte a könny, és szerettem volna eltűnni onnan, de nem lehetett. A csontjaim kövekké nehezültek, nagyanyám szótlanul ült mellettem, odakint egyre csak bömbölt a szél, és rázta az ablaküveget, hogy bejusson a házba, hozzánk, egyenesen *hozzám*.

Tüdőmből kiszökött az összes levegő, és amikor megpróbáltam újra lélegzethez jutni, légüres térben találtam magam. Mintha egy láthatatlan kéz befogta volna az orrom és a szám; fojtogatott, én pedig fulladoztam.

– Nagyi! – ziháltam miközben a testem rángatózott, a kötélt pedig zúgó hangot adott ki nagyanyám kezei között, a szél hatalmas csattanással csapódott neki az ablaküvegnek újból és újból, és szünet nélkül üvöltött az ajtónál, mint a sakál.

Ekkor az összes ablakunk kivágódott, mire szorosan behunytam a szemem, a szél pedig beáramlott a házba, összekarolt, végigszántott az orcáimon és vadul összeborzolta a hajam. Nagyanyám gyorsan, nagy szakértelemmel összetette a kezeit, mire az enyémekek bábuként követték az övét majd megcsomózta a kötelet, és erősen meghúzta. Felsikoltottam, hangom éles jajkiáltás volt, akár maga a szél szólt volna belőlem, és úgy éreztem, mintha a vihar valami értékes dolgot elragadott volna tőlem, aminek aztán sosem lelem nyomát.

– Cssss... hiszen már vége van.

Nagyanyám kezei a vállamra nehezedtek, és ekkor vettem észre, hogy az enyémekek viszont szabadok. Felcsuklottam, visszafojtottam a lélegzetemet, és hallottam, hogy a vihar elült,

a szél elcsendesedett, a levegő pedig újra hűvös és mozdulatlan.

Kinyitottam a szemem, és nagyokat pislogtam. Kezeimet a mellkasomra szorítottam, izmaim úgy sajogtak, mintha hosszú ideig cipeltem volna valami nehezet. De ez az átélt fájdalom emléke volt csupán; bármi szaggatta szét is a bensőm, már eltávozott.

– Nekem ez nem tetszik – néztem nagyanyámra. – *Fájt.*

Egy pillanatig úgy tűnt, mintha meg sem hallotta volna panaszomat. Zihálva vette a levegőt, a bőre hamuszínű volt, szemhéja megrebbent, én pedig aggódva tekintettem rá. Nem először láttam így – a nagyobb mágiák gyakorta kifárasztották.

– Nagyí? – Arcához emeltem a kezem, mire összerezett, és felszegte az állát. Szárazon felnevetett, majd tenyerét a mellkasomnak fesztette. Kezei súlya alatt éreztem saját csontjaimat: vékonyak voltak, ám erősek.

– Minden rendben van, drágaságom – suttogetta a fülemben nagyanyám reszketeg hangon. – Fájnia kell, különben nem hat.

A zsineg petyhüdten lógott alá az egyik kezéből, én pedig felé kaptam. Ez alkalommal nagyanyám nem ellenkezett, hagyta, hogy kezeimet végigfuttassam a rákötött három csomón.

– Mit csináltál? – kérdeztem, miközben ujjaimat végigjártattam minden egyes csomón. Ha erősen megnyomtam valamelyiket, éreztem, ahogy monoton, alig hallható moraj támad benne.

– Kettőnk műve volt – felelte, majd gyengéden elvette tőlem a madzagot. – Mindegyik csomó más-más szelet jelent. Oldd ki az elsőt, és enyhe fuvallat lesz belőle. A második cso-

mó már tekintélyesebb szelet szabadít fel, míg a harmadik nyomán hatalmas hurrikán kerekedik, nagyobb, mint amekkorát el tudsz képzelni!

– De hát miért szeretne bárki is hurrikánt? – kíváncsiskodtam, és még a fejemet is oldalra billentettem. Nagymamám felvonta a szemöldökét.

– Én ezt nem kérdezem, kedveském – felelte. – Ne feledd, nem az a dolgunk, hogy faggatózzunk a népek szándékai felől. Mindenkinek megvan a maga indoka.

– És ezentúl magam is képes leszek varázslást végezni? – kérdezősködtem tovább. Nagymamám megrázta a fejét.

– Egy jó darabig még biztosan nem – válaszolta. – Egy napon, majd ha idősebb leszel, elárulom neked, miként működik a mágia. De addig is a segítségemre lehetsz. – Lesimította sötét hajamat, mire melegség árasztotta el a bensőmet; lám elég nagy lány vagyok már ahhoz, hogy bevonjon a bűbájoskodásba.

Gyengéden talpra állított, majd maga is felállt, és lassan a fekete komódhoz ment. Erősen bicegett, mintha a mágia alatt elgémberedtek volna a lábai, s mikor a komódhoz ért, a falnak támaszkodott, és kimerülten zihált.

Aggódva figyeltem, attól tartottam, hogy elesik vagy elájul. Néha, az előbbihez hasonló nagy varázslások után, elő is fordult ilyesmi; talpra ugrott, majd összerogyott, kiabált, megmarkolta a ruháját. Tudtam, mi a dolgom: gyorsan kerítettem egy párnát, és a feje alá helyeztem, az asztalt és a székeket arrébb lökdöstem, hogy elegendő helyet hagyjak számára, tenyeremet pedig a fülemre tapasztottam, hogy ne halljam a nyöszörgését (ez utóbbit el is hallgattam előle.) Most azon-

ban egészen jól festett, talán annak köszönhetően, hogy segítettem neki.

Felemelte a komód tetejét, és már épp beleejtette volna a kötetet, amikor felém fordult. Láttam rajta, hogy tétovázik.

– Gyere csak ide – mondta végül mosolyogva. Összerándult a gyomrom.

Lassan, araszolva mentem oda hozzá, a lélegzetemet is viszafojtottam. Nagyanyám értem nyúlt, magához vont, én pedig tágra nyílt szemmel lestem a komódba.

Zsineg, madártollak és kövek heverték ott, csupa hétköznapi dolog, számomra azonban valamennyin átragyogott nagyanyám varázslótudománya. Az apró, kidolgozott talizmánok alatt takaros halmokba rendezett iratok lapultak, sűrűn teleírva ismeretlen betűkkel, diagramokkal és ábrákkal. Nem értettem belőlük semmit, mégis úgy hívogattak, mintha csak rám vártak volna.

Bámultam a komódot, amely a Roe család asszonyai vad és rövid életének ereklýeit tartalmazta. Alig valamit. Hogyan voltak képesek a szigetet, a világomat átformálni, mégis ily csekély örökséget hagyni maguk után? Családunkban a nők nem értek meg magas kort, negyvenes éveikben haltak meg – épp csak megvárták, míg lányaik felnőttek, és átvették tőlük a tudományukat – habár nagyanyám rációfolt erre a családi hagyományra.

– Ez a tároló rejti a Roe család történetét és örökségét generációkra visszamenőleg – suttogta. – Mindent, amit eddig megtanultunk és létrehoztunk. Az első Roe asszonytól kezdve anyáról lányára szállt a tudás. Nagyanyám anyámra hagyta, anyám énrám, és egy napon majd átadom neked. – Meglepet-

ten néztem rá, mire hozzám hajolt, és ajkait a hajamhoz szorította. – Mert te is olyan vagy, mint ők. Közénk tartozol.

Közénk. Tudtam, hogy ezalatt a Roe asszonyokat érti, ugyanakkor a boszorkányokat, pontosabban a Prince-sziget *boszorkányát* – tudniillik egyidejűleg mindig csak egyetlen boszorkány tevékenykedett. (Habár anyám is a képességek teljes birtokában volt, mégis nagyanyám gyakorolta a mesterséget.)

– Csak rajtad múlik, Avery – mondta nagyanyám kiragadva a gondolataim közül. – Értesz engem, ugye?

Ó, igen. Nagyon is értettem; hogyha eljön az idő, nem anyám, hanem én fogom átvenni a helyét, és én leszek a következő Roe boszorkány.

Rábólintottam. Nagyanyám parázsillatú karjaival átölelt, és magához szorított. Eszembe jutott anyám, aki hátat fordított a mágjának és nekem is, csupán egy évvel a születésem után. Képes volt lemondani a sziget boszorkánya titulusról, ezzel kényszerítve nagyanyámat, hogy hosszan gyakorolja mesterségét, ami aztán legyengítette és kifárasztotta őt, a szigetlakókat pedig aggodalommal töltötte el.

És amikor már úgy tűnt, hogy alkalmas leszek boszorkánynak, és ennek révén visszaszerzem a Prince-sziget régi dicsőségét. Ám még azelőtt, hogy nagyanyám megtaníthatta volna, hogyan szabadítsam fel magamban varázslótudományomat, hogy ne csak a kisinasa legyek, eljött értem anyám. Néhány nappal a tizenkettedik születésnapom után, szabályosan kirángatott a tengerparti házból, és végighajszolt New Bishopba, a sziget északi csücskén elterülő nagyvárosba, semmi kétséget sem hagyva afelől, hogy nem válhat belőlem boszorkány.

Azóta tudom, hogy csak idő kérdése, mikor szököm vissza nagyanyám házába. Így aztán, amikor a napok hetekké álltak össze, majd hónapokká, s végül évekké, nem aggódtam, nem fogott el a pánik. Azzal sem törődtem, hogy anyám egy napon bejelentette eljegyzését, majd hozzá is ment a sziget egyik leg-gazdagabb emberéhez. A házába költöztünk, ami szintén nem okozott számomra megrázkódtatást – egyik börtönből egy má-sikba kerültem csupán. Anyám ezek után elkezdett selyembe-bársonyba öltöztetni, és mint a cirkuszi lovat, úgy mutogatott körbe különböző templomi piknikeken, társasági teapartikon, miközben sűrűn célozgatott a finomságra, engedelmességre, erényre és a társasági kellemre, ám én ügyet sem vetettem rá. Hagytam, hadd csináljon, amit akar. Engedtem, hogy fantázi-áljon a finom úri hölgyről, akivé nevelni szeretett volna. Nem érdekelt az egész.

Hiszen én leszek a következő Roe boszorkány, ez a köteles-ségem, a végzetem; hát hogyan is tudná ezt bárki, akár az anyám is, megakadályozni?

Nos...

Én megpróbáltam.

És remélem, hogy a szigetem lakói legalább ezzel tisztában vannak.

Remélem, amikor elmesélik ezt a történetet – a történetet, mely arról szól, hogyan vesztették el boszorkányaikat, és ezzel együtt szerencséjüket és vagyonukat is, nem fognak túl szigo-rúan megítélni. Sőt, még abban is reménykedem, nem felejtik el, hogy minden másképp alakult volna, ha anyám nem fordít hátat a mágiának. Vagy ha nem hozott volna el nagyanyámtól. Vagy ha nem részegült volna meg az 1860-as évek korszellemé-

től, melyhez igazodva erkölcsös, otthonülő úrilányt kellett volna nevelnie belőlem. Amikor pedig mágiára került volna a sor, anyámnak ügyelnie kellett volna arra, hogy ne kövessem el az ő hibáit.

Úgyhogy a szigetem népének inkább anyámat kellene mindezért hibáztatnia, nem engem.

2. fejezet

TIZENHAT ÉVES KOROMBAN ANYÁM FOGLYAKÉNT éltem, és egy éjjel, álmomban bálnává változtam.

Úszom a tengerben; épp felkelt a nap, az ég oly szürke, hogy szinte láthatatlan. A felszínre emelkedem, hogy levegőt vegyek, amikor észreveszem egy hajó sötét árnyékát, amint épp felém siklik. Férfiak vannak a halászbárkán, arcuk fenyegető, mohó és zárkózott. Amint megfordulok, hogy szemmel tartsam őket, hirtelen éles fájdalmat érzek az oldalamban, mintha átdöftek volna.

Tudatomba őrzöngve tört be a szó, *szigony*, s láttam, amint egy férfi vállához emeli a hosszú, súlyos lándzsát, hogy újból lesújtson vele. Alámerültem, és igyekeztem mind mélyebbre jutni. Köröttem az óceán hidegre és sötétre váltott, nyomást éreztem, ám minél lejjebb hatoltam, annál inkább belém fúródott a fémrúd. Tudtam, hogy a hajóhoz vagyok pányvázva, és a férfiak már feszítik is a kötelet, hogy a felszínre húzzanak.

Bár tudtam, semmi értelme az úszásnak, mégis félelemtől és fájdalomtól elgyötörten merültem az óceánba, magam mögött húzva a nagy bárkát, mely tarajos hullámokat vetett. Egyre csak úsztam, mígnem minden erő elszállt égő izmaimból, és nem maradt energiám szembeszállni üldözőimmal, csak ziháltam a vízben.

A halászbárka felé vetettem magam, támadni készültem, de megelőztek, és egy lándzsát döftek mélyen az oldalamba. A köztünk lévő kötél megfeszült, közelebb kerültem hozzájuk; láttam, ahogy a felkelő nap fénye megcsillan a késeiken. Nem az agyamat vagy a szívemet, hanem a tüdőmet vették célba, és amikor megéreztem az első késszúrást, elállt a lélegzetem, vért, vizet és fagyos levegőt lélegeztem be. Újabb döfések értek, melyek összekaszabolták belső szerveimet, és úgy éreztem, mintha nedves zsákvásznzon keresztül kellene oxigénhez jutnom. Úrrá lett rajtam a pánik, és arra készítetett, hogy újból és újból a felszínre emelkedjek levegőt venni, de ekkor már vér és víz keveredett a levegőbe, és vörös ködként telepedett rám. Szájamban éreztem a sós víz és a sós vérem elegyét, és ahogy felnéztem, láttam megcsillanni egy kampó fényes ívét; egy kampóét, amely akkora volt, mint egy ember feje. Maradék erőmet összeszedve készültem a végső halálsikolyra.

Ekkor azonban felébredtem rémálmomból; levegő után kapkodtam, a karom és a nyakam verejtéktől fénylett. Össze-zavarodva feküdtem a sötétben, és nagyokat pislogva vártam, hogy a szobámban lévő tárgyak végre körvonalazódjanak előttem. Zihálva felültem az ágyban, ujjaimat a szemhéjamhoz szorítottam, mígnem fényes pontokat láttam cikázni magam előtt. A szívem még mindig hevesen kalimpált, kiugrottam az ágyból,

kicsaptam az ablakszárnyakat, és nagyokat kortyoltam a hideg levegőből.

Orcámat az ablakkerethez szorítottam, a hűs szellő pedig jólesően elfújta csatakos hajamat a homlokomról. A kinti világ szürkébe és ezüstbe öltözött, csend volt, csupán a madarak lágy éji éneke, és a szobámtól kétpercnnyire lévő sötétbe burkolódzott óceán moraja hallatszott. Mellkasomat égő fájdalom járta át, felemeltem a kezem, ujjbegyeimet a bordáimhoz szorítottam, miközben felöltöztem előttem a halászok kései és szigonyai...

Rémálok. Nem volt több, csupán egy rémálmom. Egy átlagos tizenhat éves lány ilyenkor egy jót kacagna, és csak a fejét csóválná buta képzelődései miatt, aztán visszafeküdne aludni. Én viszont más vagyok, mint a többiek, és azt is tudtam, hogy több volt ez, mint rémálmom.

A Roe család nőtagjai, a vízi mágikák mellett, különleges képesség birtokában vannak. Ez már gyermekkorukban megmutatkozik, és megkülönbözteti őket a család korábbi boszorkányaitól. Nagyanyámnak a heves érzelmek felett volt hatalma, még a legerősebb szenvedélyt is képes volt lecsillapítani. Anyám – a sors fricskájaként – a szerelmet és a vonzalmat volt képes befolyásolni mágiával, így aztán talizmánokat árult, melyek a szerelem ígéretével csábítottak egy napra, egy évre vagy akár egy életre.

Nekem is megvolt a magam bűbájossága: álmokat fejtettem. Lelki szemeimmel láttam a jelentésüket a jövőre nézve, tudtam, mit jelent a megálmodója számára, és a saját álmaim jelentésével is tisztában voltam.

Életemben először azt gondoltam, hogy talán mégsem én leszek a következő boszorkány. Talán esélyem sem lesz rá. Mivel

képes voltam megfejtani az álmokat, tudtam, mit jelent, hogy bálnává változtam, hogy a vadászok bekerítették, megszigonyoztak, és hagytak a saját véremben megfulladni.

Meg fognak ölni. Engem. Gyilkosság áldozata leszek egy napon.

És eddig még sohasem tévedtem az álmokat illetően.

3. fejezet

ÚRRÁ LETT RAJTAM A RETTEGÉS, ELÖNTÖTT A FORRóság, forgott velem a szoba. Döntöttem. El kell menekülnöm nagyanyám házába, méghezzá most *azonnal*.

Felpattantam, felrántottam a komor, fekete szekrényem ajtaját, majd félresöpörtem a hátul lévő összehajtogatott téli gyapjúholmikat. A szekrénynek dupla fala volt, és ha belemélyesztettem körmeimet a bal hátsó sarkába, felemelkedett egy fal, és feltárul egy üreg, mely akkora volt, mint egy férficipő. Remegő ujjakkal halásztam elő a sima köveket, a zsebkendőbe kötött homokot és egy törékeny és üres madártojást: nagyanyám fekete szekreterének mintájára, de annak varázsereje nélkül.

Addig kutakodtam az üregben, míg a kezem ügyébe került egy rövid, összetekert, rozsdás drót, az a fajta, melyet rendszerint a kerítéspillérek közé feszítenek. A tengerészek szerint egy darabka kerítésdrót megóvjja az embert az átkoktól, úgyhogy gyorsan a csuklómra tekertem, mire az ujjaimat belepte a vörösesbarna por.

Ez működni fog, mondtam magamban, holott tudtam jól, hogy nem végeztem varázslást, ezért a drót nem volt több mint egy, a bőrömön nyomot hagyó karperec. És én sem lettem tőle boszorkány. Mégis talpra ugrottam, a fejemben egymást kergettek a szökésemmel kapcsolatos gondolatok: a konyhán keresztül kiszáguldok a hátsó kertbe, majd végig a városon le egészen a tengerpartig, onnan pedig egyenesen nagyanyám házáig, ahol már biztonságban leszek.

Nem volt szükségem térképre, hiszen szinte születésem óta ismertem minden egyes szegletét a szigetemnek, mely a massachusettsi partoktól hatvanöt kilométerre, keletre helyezkedik el. A Price-sziget felülről úgy festett, mint egy pontosvessző; egy lélegzetnyi szünet a nyílt óceán előtt, és én elképzeltem, amint a pontosvessző északkeleti csücskében állok, ott, ahol anyám háza van, a cipőm orra déli irányba mutat, végig a kanyargós parton, le egészen a pontosvessző aljáig, a szétmálló szikláig, ahol nagyanyám háza áll. Hosszú gyalogút áll előttem, több mint tíz kilométer a szeles időben, de amint elhagyom a várost, gyönyörű vidéken fogok járni: jobbomon a parti fövény szegélyezi utam, tőlem balra pedig a nyílt óceán terül el. Aztán a homokos fövény elfogy a talpam alatt, és előbb kavicsos, majd sziklás talajra érek, a táj kopárra vált, s mielőtt felkelne a nap, a rózsaszínű hajnali derengésben meglátom nagyanyám házat. Az ég tiszta lesz, fakó, pára telepszik az óceánra, a hullámok lágyan megtörnek a sziklákon. Nagyanyám bent a házban, talán alszik – az éjszakai varázslások fárasztották ki –, odalépek hozzá, felébresztetem álmából, és csak annyit mondok neki: *Hazajöttem.*

Ahogy felötlött előttem a kép, lecsillapodtam. Megfordultam, és a szekrény ajtaján függő köpönyegért nyúltam.

Ma éjjel megszököm. A gondolat refrénszerűen, újból és újból az elmémbe ötlött, és olyannyira valóságossá vált, hogy belesuttogtam a sötétbe. – Ma éjjel megszököm!

Tettem egy lépést előre. Már a kezemben volt a köpöny, amikor összecsuklott a térdem.

– Jaj, ne! – suttogtam, és még időben megóvtam magam az eleséstől. Megmarkoltam a csuklómra tekert drótot, és azt kívántam, bárcsak hirtelen feltöltődne varázserővel, hogy megvédjen. Még egy lépés megtétele után a padlóra zuhantam, méghozzá a könyököm és a térdem legérzékenyebb pontjaira. A fájdalomtól elállt a lélegzetem, csillagokat láttam magam előtt, melyek először ezer színnel felrobbantak, aztán vakon rám zuhantak, és fojtogatón maguk alá temettek. Éreztem, ahogyan a végtagjaim elzsibbadnak és elnehezülnek, ám még így is felizzott ereimben a féktelen düh.

Esztelenség! Ó, miért is hittem, hogy ma éjjel elmenekülhetek innen nagyanyámhoz? Négy éven át, valahányszor megkíséreltem a szökést, egy láthatatlan kötél a derekam köré tekeredett, és visszarántott anyám világába. Megátkozott, meg vagyok átkozva, pedig azt mondta nekem, hogy végleg abbahagyta a varázslást, mert az ártalmas, gonosz dolog, és mégis használja, hogy maga mellett tartson. Képmutató, hazug, csaló és hamis – gyűlölöm őt, gyűlölöm, ó, mennyire *gyűlölöm!*

Elnyújtóztam a szőnyegen, a tekintetem elhomályosult, a szívem hevesen kalapált a csalódottságtól és a rettegéstől. Anyám átka hatott: szemhéjam lassan, de biztosan lecsukódott, testem mozdulatlanra dermedt. De legbelül sikoltoztam.

Merev végtagokkal, kábán ébredtem, a csontjaim sajogtak. A drót még mindig a jobb csuklómba vágott, a kezem zsibbadt. Hosszú hónapok teltek el, amióta utoljára így ébredtem: a padlón, egy meghíúsult-leleplezett szökési kísérlet után. Égő arccal próbáltam meg lassan talpra állni, aztán óvatosan nyújtózkodni kezdtem.

Borzasan, hunyorogva megdörzsölgettem égő izmaimat, majd letekertem a drótot a csuklómról; közben eszembe jutott az éjszaki rémálmom: a kések, az összekaszabolt tudómból ömlő vér és mindaz, amit ez a jövőmre nézve jelentett. Térdeim megremegtek, és meg kellett kapaszkodnom a szekrénybe, hogy ne zuhanjak a padlóra.

Meg fognak ölni.

A nappali világosságban sem volt könnyebb szembesülni e fenyegetettséggel.

Elgyengülten dőltem a szekrénynek, egészen letaglózott, ahogy bepillantást nyerhettem saját jövőmbe. Természetesen már korábban is szembesültem álmaimban a halállal: hat évvel ezelőtt rájöttem, hogy képes vagyok jövendőlni. Ekkor épp polgárháború dúlt a hazámban, és a bálnavadászaink közül sokan részt vettek benne. Nagyanyám, az örök vállalkozó szellem, rögtön bővítette az üzletet: jövendőmondást is vállaltunk. A polgárháború évei alatt virágzott is szépen a bolt – nagyanyám talizmánjai ugyanis csak a bálnák ellen nyújtottak védelmet, a golyók ellen nem.

Álmaim hamarosan meghozták nekem a hírnevet, és a bevonulás előtt álló férfiak nem az idős boszorkány miatt tettek nálunk látogatást, hanem a fekete hajú unokájához jöttek.

– A derekadig sem ér a gyermek – mondogatták a férfiak –, mégis megjövendöli neked, hogy túléled-e a háborút, avagy meghalsz.

Mindig is gyanítottam, hogy anyám érdeklődését az álmaim keltették fel. Amikor ugyanis eljött értem a tengerparti házba, odasziszegte nagyanyámnak: – Vészmadarat csináltál belőle! A gyerekemből!

Erre ő valami olyasmit mondott, hogy én az álomfejtés képességével születtem, ez az életfeladatom, és idetartozom, mire anyám a karomnál fogva megragadott, de úgy ám, hogy rögtön el is zsibbadt.

– *Ennél* azért többre hivatott.

Anyám persze megtiltotta nekem az álomfejtést, azt viszont nem tudta, hogy én mégis folytattam, mégpedig a rakparton, zsebpénzért, holott az új férjének akkora vagyona volt, hogy évtizedekre megtömhette volna a zsebeimet. Számomra ez volt az egyetlen módja annak, hogy oldjam a bennem fészkelő feszültséget, hogy szabadon engedjem és használjam a varázserőmet. A fiúk és a férfiak odaoldalogtak hozzám, én pedig egy dollárért elmondtam a jövődőt.

Az álmoknak gyakran egyszerű, hétköznapi jelentésük volt – egy eltűnt zsebkendő, egy elrontott étel vagy egy csúnya leégés a napon. Időnként azonban borzalmas dolgokat is láttam. Láttam egy fiút magam előtt lázkiütésekkel. Láttam, ahogyan darabjaira forgácsolódnak a halászbárkák, az emberek pedig a fekete vízbe zuhannak. Láttam betegséget, veszélyt és halált.

Ilyenkor visszaadtam a pénzt, és csak annyit mondtam:
– Nem jó hír. Akarja mégis tudni?

Anyagias természetű nagyanyám kétségtelenül szörnyülködött volna emiatt, én azonban úgy gondoltam, hogy így fair. Az idő előtti halál szörnyű dolog, ám az sem jobb, ha életünket a fenyegetettség árnyékában éljük, és minden egyes percben vagy döntésnél feltesszük magunknak a kérdést: – Hát ez lenne az? Ez okozza majd a vesztet?

Ennek ellenére néhányan tudni szerették volna a jövőt, míg mások azzal vették vissza a pénzüket, hogy a végzetünket úgyszemint kerülhetjük el. Voltak, akiknek elmondtam, amit a rájuk váró szörnyűségekből láttam, mire kinevettek, és azt állították, hogy butaságokat beszélek. Nem nagyon bántam a dolgot, hiszen nem az én életemről volt szó, hanem az övékről.

Előfordult, hogy a balszerencsés tengerészek feltették nekem a kérdést: – Mégis mit tehetnék, hogy elkerüljem a bajt? – De én csak a vállam vonogattam. Semmit sem lehet tenni ellene. Ez a jövő, és nem lehet megváltoztatni. Aztán gyorsan odébbálltam, mielőtt visszakövetelték volna a pénzüket.

Leginkább azonban nagyon is élveztem az egészet, számomra az álomfejtés jó móka volt, egy szerep, amiben Roe boszorkánycént tetszeleghetek, és bebizonyíthatom a sziget népének, hogy képességeim révén kiérdemlem ezt a titulust. Szerettem ezzel foglalatostkodni – illetve, *valaha* szerettem, gondoltam, és megremegtek az ujjaim, ahogy begomboltam a ruhámat.

– Nyugodj meg – suttoztam, és éreztem, ahogy összerándul a gyomrom. – Nem nyersz vele semmit, ha úrrá lesz rajtad a félelem. Ez az álom nem fog valóra válni. Képtelenség. Nem fogsz meghalni, hiszen te leszel a...

Itt elakadtam, mert elmémbe berobbant a válasz.

Senki sem ölhet meg egy Roe boszorkányt.

A szigeten ez a régi mondás járta, melynek az eredete egészen a legelső Roe-ig, Madelynig nyúlik vissza. Több mint egy évszázaddal ezelőtt, amikor Madelyn a szigetre érkezett, a felhergelt tömeg a tengerbe akarta vetni, a szikláknak csapódó hullámok azonban nem a boszorkányt, hanem vérszomjas támadóit sodorták el. Azóta a bánatos asszonyok és a dühös tengerészek, akik bosszút állni jöttek a tengerparti házba, lefegyverezve és lecsillapodva távoztak. Számtalan alkalommal bebizonyosodott, hogy nem merő babonáról van szó. Senki sem ölhet meg egy Roe boszorkányt.

A gondolattól megszállyt a nyugalom. Mert igaz, hogy még nem vagyok igazi boszorkány, ami aggodalomra ad okot, viszont kézenfekvő a megoldás: szabadjára kell engednem a bennem lakozó varázserőt, és nagyanyám nyomdokaiba kell lépnem.

Felbugyogott bennem a nevetés, hangosan és hisztérikusan, hiszen már vagy négy éve folyamatosan erre készülök, és egy lépéssel sem kerültem közelebb a célomhoz. Pontosan ott tartottam, mint azon a napon, amikor anyám magával hozott.

Mégis mit tehetnék? Nem tudtam, miként férhetnék hozzá varázslótudományomhoz, hogyan változzam igazi boszorkánnyá – anyám azonban tudta. Nagyanyám is tudta. Anyám persze sohasem árulná el nekem a módját, de biztosra vettem, hogy nagyanyám igen. Bárcsak üzenhetnék neki valahogyan...

Megdörzsöltem a halántékom – a puszta gondolattól is megfájdult a fejem. Anyám szigorúan megtiltotta, hogy nagyanyámmal tartsam a kapcsolatot. Négy éve ébernek kell lennünk, különben anyám beváltja a fenyegetését, amit az elhur-

colásom napján tett: ha nagyanyám bármikor is megpróbálna értem jönni, anyám elvinne a szigetről.

Hogy mondhat ilyet egy Roe, még ha úgy utálja is a boszorkányságot, mint anyám? *Elhagyni* a szigetet, az otthonunkat? Az egyetlen helyet, amit igazán ismerünk? Úgy éreztem, mint ha a torkomnak szegezett volna egy törst. Annnyira furcsa, vakmerő és erőszakos megnyilvánulás volt ez a részéről, hogy nem tudtam eldönteni, mire lenne képes: elvinni engem a szigetről, vagy valóban megfenyegetni egy törrel.

Kirázott a hideg valahányszor felidéztem magamban azt a napot nagyanyám házában. Magam előtt láttam anyámat, ahogy vadul és gonoszul villog a szeme. Valóban beváltaná a fenyegetését, ha kitudódna egy üzenetváltás? Az elmúlt években túlságosan is gyáva voltam, hogy ezt kiderítsem; tudtam, hogy veszélyes és ostoba vállalkozás lenne.

De nem bírtam tovább várni. Tennem kellett valamit.

Elhatározásomon felbuzdulva kisurrantam a szobám ajtaján, majd nesztelenül végigmentem a hallon, le a lépcsőn, míg végül kijutottam a házból. Korán volt még, úgyhogy biztos lehettem benne, hogy sem anyám, sem a férje, sem pedig annak két rosszcsont kisgyereke nincs ébren.

Az új családod, ahogyan anyám aposztrofálta őket, és valószínűleg ők jelentették számomra a legnagyobb kint, amit itt el kellett viselnem. Amikor két évvel ezelőtt egyik nap hazatért a szutykos és rozzant lakásba, ahol akkoriban laktunk, hitetlenkedve hallgattam, hogy feleségül megy bizonyos William Severi lelkipásztorhoz (egy lelkipásztorhoz! El tudják képzelni nagyanyám szívfájdalmát, amit a hír hallatán érzett?), aki amúgy vagyonos özvegyember és két kicsi gyerek apja: a hatéves Hazelé

és a szörnyű Walté, aki előszeretettel transzírozza a rovarokat, és leskelődik új nevelőanyja után a fürdőben.

Kint az előkertben egy pillanatra megtorpantam és visszánéztem, vajon nem figyel-e két arcocská a lelkipásztor impozáns, a reggeli fényben rózsaszínben játszó házának ablakában. A ház tökéletesen beleillett anyám pénzről és rangról alkotott elképzeléseibe, és megfelelt ezek imádatának, holott amikor először magával vitt, egészen meg volt elégedve a szerény körülményekkel, melyeket mosónőként teremtett számunkra. Egyre azt bizonygatta, hogy csakis miattam megy hozzá a lelkészhez, mégpedig azért, hogy kimenekítsen abból a szűk és kényelmetlen odúból, az olajfinomító szomszédságából, hogy megszűnjön az állandó köhögésem, és végre szép ruhákban járhassak és meleg ágyban aludhassak. Ugyanakkor nyilvánvaló volt, hogy anyám élvezte új pozícióját egy grandiózus ház úrnőjeként a sziget legszebb részén, amit a helyiek így emlegettek: „fenn a világítótoronynál”. És egyre csak hajtogatta, mennyivel jobban, mennyivel kiszámíthatóbban élünk itt.

Kiszámíthatóbban, gondoltam amint hátat fordítottam a háznak. A szótól kirázott a hideg; persze, anyám számára a biztonság mindenekfelett volt.

Senki sem ölhet meg egy Roe boszorkányt, de az életét tönkreteheti, és pontosan ez történt anyámmal is. Valaha ünnepezt szépség volt, hihetetlenül bájos; olyan arccal, mely szerelmi talizmánjainál is híresebbé tette őt, egyben megkülönböztette a sziget alacsony, kerek képű, színtelen tekintetű, szeplős leányaitól, akiknek széles szájuk, vaskos orruk és borzas, a kiszáradt hínárra emlékeztető hajuk van (elmondhatom, hogy én is így nézek ki).

Nem ismerem a történet minden egyes részletét, mivel valahányszor rákérdeztem, nagyanyám egymáshoz préselt ajkakkal hallgatott. Viszont a pletykákból, a szóbeszédből leszűrtem annyit, hogy összeálljon a kép: anyám fiatal volt még, tizenéves, vagy a húszas éveie elején járhatott, amikor egy férfi durván megütötte, minek következtében bájos arca a jobb szemöldökétől egészen a szája bal sarkáig felrepedt (érdekes adalék a történethez, hogy a nevezett férfi nem volt más, mint az apám). Aztán otthagyta őt egy csecsemővel, egy csúnya sebhellyel és a mágia iránti féktelen gyűlölettel, merthogy a varázslás sem óvta meg anyámat attól, hogy az a részeg vadállat elvegye tőle az egyetlen dolgot, mely igazán különlegessé tette.

Anyám azóta a mágia helyett a pénz mindenhatóságában hisz, számomra azonban a pénz nem jelent semmit, és az álmaimban sem jelenik meg, így aztán kitértam a gyönyörű, kovácsoltvas kaput, és kiléptem a Main Streetre. Tőlem balra az óceán terült el, jobbra a sziget elitjének otthonai, én pedig dél felé vettem az irányt, miközben lankadatlanul azt figyeltem, nem látott-e meg valaki, például a kíváncsiskodó társasági hölgyek közül, akik semmire sem vágytak jobban, mint elmasírozni Sever lelkipásztor otthonába, és beszámolni a viselt dolgaimról (anyámnak ugyanis megvoltak a maga kémei az egész sziget területén, és köztudott volt, hogyha bárki meglátja a kis Roe lányt az éjszaka közepén az utcán bolyongani, az busás jutalomra számíthat, ha hazaviszi).

Ahogy távolodtam, úgy váltak a házak a jobbomon egyre kisebbé, egyszerűbbé, zsúfoltabb lett a környék, az elülső kertekben pedig a gondosan nyírt sövény helyett a kiteregetett ruhák határozták meg az utcaképet. Anyámék előkelő szomszédságá-

tól eltérően az emberek itt már felkeltek, és munkába indultak. Sokan ismertek engem errefelé, így aztán bólintottak, mikor elhaladtunk egymás mellett.

– Jó reggelt, Miss Avery – köszöntött egy asszony, aki egy összehajtogatott vásznat cipelt. Visszaintegtettem az ismerős tengerészfeleségnek, tudtam, hogy a férje a tengeren van épp. Fura kettősség jellemezte a sziget lakóihoz fűződő kapcsolatomat. Szerették és tisztelték nagyanyámat, ugyanakkor szerették és félték anyámat, magamért pedig még nem tudtam kiállni, így aztán várakozó állásponton voltak.

Egyre gyérültek a házak, mire elértem New Bishop első boltjaihoz; a sötét és zsúfolt szatócsbolthoz, a poros kirakatú kaplárushoz és a fehéren ragyogó patikához, mely előtt egy egész gyerekhad ácsorgott, és bámulta az üvegtégelyekben pompázó színes cukorkákat. Nagyanyám valaha eljátszott a gondolattal, hogy megnyitja saját kis üzletét New Bishopban, hogy a fájós lábú tengerészeknek ne kelljen a házáig elgyalogolniuk. De aztán úgy alakult, hogy négy évig New Bishop közelébe sem ment.

A Main Street elkeskenyedett, ahogy déli irányban végigmentem rajta a város felé, a körülöttem magasodó épületek pedig eltakarták előlem az égboltra és az óceánra nyíló kilátást. Lépteim alatt az ösvényt téglák váltották fel, a mellettem futó utat macskakövek, és amikor mélyet lélegeztem, olyan tömény kávéillat csapta meg az orromat, hogy beleborzongtam. Az alacsony mennyezetű étkezdékben és az ételbódék körül magasra csapott a reggeliző munkások zivaja; brióst ettek, sült kolbászt meg drótkosarakban gőzölgő kagylót – a hűvös reggeli levegőben gomolygott köröttük a pára. Mivel a saját reggelimről meg-

feledkeztem, akaratlanul is megálltam, és elmerültem a látványban, számban összefutott a nyál, amikor láttam, hogy az egyik pék kivörösödött arcú felesége nevetgél egy rakodómunkással, miközben újságpapírba teker egy forró, átható illatú, fahéjas fánkot, ujjainak zsíros lenyomatát a papíron hagyva.

Túl az ételpiacon, a gyümölcsös és zöldséges bódék édes, rothadó szagot árasztottak, köröttük pedig kavargott a sokaság. A Prince-sziget asszonyai már e korai órán is izmos karjukra fűzött kosárral mustrálgatták az árut, míg a férfiak egy csoportja a dohánybolt előtt üldögélt. A hely a bálnavadász-ügynökök találkozóhelyéül szolgált; ezek a férfiak külsejüket tekintve kirítottak a szürke szemű, sötét hajú szigetlakók közül, könnyen megállapítottam, hogy idegenek (hivatalosan „nem idevalósinak” hívtuk őket, a hátuk mögött azonban „sirályoknak”). Mégis legalább annyit tudtak a sziget gazdaságáról, mint a helybéliek, mivel ők foglalkoztak a bálnavadászok alkalmazásával, a tengerészek szerződéseivel és a hajótulajdonosok bálnavadászattal foglalkozó cégeit is ők vezették. Kékesszürke füstfelhőbe burkolózva, hangosan tárgyalták meg a bálnavadászok időbeosztását, ám amikor a közelükbe értem, halkabbra fogták.

– A héten csak egy fog kifutni – mondta egy borzas vörös hajú a csoportnak, s amint elhaladtam mellettük, vetett rám egy barátságos pillantást. – Add át üdvözetemet nagyanyádnak, Avery Roe – kiáltotta.

Fejbőlintással üdvözöltem a férfiakat, és éreztem, ahogy vizslatva méregetnek, majd keleti irányba pillantottak, a Water Streetre, mely az óceán és a rakpart felé vezetett. Ha délnek tartottam volna, a Main Streeten kötök ki, és egyenesen beleütközöm a gyárnegyedbe, ahol szögletes, égig érő épületek okádják

a fekete füstöt reggeltől estig – illetve hajdanán, gyerekkoromban volt ez így, amikor nagyanyám fiatalabb volt, és hemzsegték a bálnák az óceánokban.

A piac és a boltok zsváját magam mögött hagyva mentem végig a Water Streeten, és áthaladtam egy szerelőcsarnokon, ahol az egyes blokkok a New Bishop-i partokig nyúló nagy rakparttal voltak határosak. Azok a férfiak, akik már kiöregedtek, vagy vonakodtak tengerre szállni, gyakran nyitottak hajóépítő és javító műhelyeket a Prince-szigeten, a dicső múltban pedig a műhelyek szegélyezte széles utcákon nyüzsgöttek a bálnavadászok. A legtöbb helyen – a jövőbeli kuncsaftok reményében – egész nap nyitva állt az ajtó, hiszen a járókelők így szabad betekintést nyerhettek a bent folyó munkálatokra: a vitorlamesterek buzgón fonták kenderből a köteleket, a kádárok gondosan gyalulták a patyolatfehér tölgyepallókat, a kovácsok pedig vöröslő arccal lendítették magasra a kalapácsot, hogy lecsapjanak a sístergő, izzó vasra.

Manapság azonban a kihalt környéken szabadon nyargal a szél. A műhelyek fele bezárt, másik felükben pedig ahelyett, hogy fából és fémből bálnavadászhajókat építenének, az iparosok csak a padlót söprik, tisztogatják a szerszámokat, vagy éppenséggel karba tett kézzel ücsörögnek a sámlikon, és halkán beszélgetnek.

Néhányan közülük némán figyelték, ahogy végigsietek az utcán, a kanavászkészítő Martin Child pedig kikukkantott a műhelyéből, és odakiáltotta: – Üdv, Avery Roe!

Vetettem rá egy pillantást, és amint észrevettem az ismerős, helybéli arcon a komoly, vádló kifejezést, rögtön elfogott a félelem. Bár a többi iparoshoz hasonlóan nem tartozott már

a tengerészek közé, ő is szigetlakó volt, és a bálnavadászokon múlt a megélhetése. A Prince-szigeten lakó férfiak valamilyen formában a bálnavadászattal foglalkoztak: tengerészek voltak, vagy hajóácsok, vagy a bankban dolgoztak, és a vadászatokat finanszírozták, esetleg ügynökként a hajótulajdonosok számára szerződtettek bálnavadászokat. Idegen vidékről származó tengerészek gyakran keresték fel családunkat, hogy talizmánokat vásároljanak tőlünk, ám fő bevételi forrásunkat a szigetlakók jelentették, akik szinte kezünkbe tették az életüket. Drága földjeim rám vártak, arra, hogy átvegyem nagyanyám helyét, és visszahozzam a szigetre a hajdani dicső napokat. Ugyanakkor éreztem, hogy a gyenge forgalom miatt fogyóban a türelmük; a hajóácsok tekintetükkel követtek, amint elhaladtam a műhelyek előtt. Ekkor felidéztem magamban rémálmodomat, a tengerészek rideg, érzéketlen arcát, mire megrázkódtam, és felgyorsítottam a lépteimet.

Az ipartelepen túl, ott, ahol a Water Street véget ért a rakpartnál, két és fél kilométer hosszan terült el New Bishop tengerpartja, mint egy barna, töredezett fogsor. A központi helyen a Main Dock állt, ami kizárólag a hatalmas, szögletes vitorlájú bálnavadászhajókat szolgálta ki, míg a tőle távolabb eső rakpartokon kisebb hajók horgonyoztak le: halászbárkák és csónakok, karcsú vitorlások, valamint evezősök, kétevezősök, de még néhány lapos szkiff is.

Volt idő, mikor annyi hajó zsúfolódott össze a kikötőben, hogy úgy tűnt, mintha a Prince-sziget satnya fái helyett valóságos erdőség nőtt volna árbocokból, kötelekből és feltekert vitorlákból. *Felhőkarcolóknak* nevezték őket a helybéliek, az egyenes, fekete árbocokat, melyek három-négy emelet magasan nyúltak

az égbe. De ez még azelőtt volt, hogy a bálnavadászok északra kezdtek volna járni, azelőtt, hogy a hajóik a sarkvidéki jégpáncél fogságába kerültek volna, még mielőtt a bálnák rájöttek arra, hogyan bújjanak el a vadászok elől. Aztán jött a polgárháború, Észak és Dél harca, amikor is a bálnavadászat a háttérbe szorult, és a hajótulajdonosok ahelyett, hogy tengerre küldték volna a hajóikat, inkább megrakodták kövekkel, és elsüllyesztették azokat a folyók, csatornák és kikötők mélyére, hogy így vágják el a Konföderációt a nyílt vizektől. Azok a csodálatos régi hajók mind eltűntek a tenger fenekén, és sokkal többet érnek, mint pusztá roncs és törmelék, ám a hajótulajdonosok csak a vállukat vonogatják: – Mégis mi egyebet tehetnék? A bálnák elmentek innen, a jég az ellenségünk, a Roe boszorkány pedig képtelen megvédeni bennünket.

A Main Dock felé vettem az irányt, amely a körülmények ellenére is tele volt férfiakkal és fiúkkal, akik buzgón húzták a köteleket, gurították a hordókat, olyan összevisszaságban, ahogyan a halrajok mozognak a vízben. Az évek során a rakparton annyi vér és olaj gyűlt össze, hogy a faburkolat tele volt sötét, rozsdás és levakarhatatlan zsírfoltokkal. Ha azt akartad, hogy meghallják a hangodat, akkor bizony kiáltanod kellett, hogy elnyomd a hajók csikorgását és a csapkodó vitorlák meg a javítóműhelyek kalapácsainak és fűrészeinek zaját. És a hely állandóan bűzlött: só, tengervíz és izzadságszag terjengett a levegőben, keveredve a rothadó bálnaszaggal és az émelyítő olajával. Röviden tehát, a rakpart valamennyi érzékszervünkre bántóan hat, nekem mégis a kedvenc helyem a szigeten – nagymamám házától eltekintve.

Lementem a rozoga lépcsőkön a dokkhoz, nem lassítottam, avagy tétováztam, így aztán átléptem azt a láthatatlan határvonalat, ami a sziget asszonyait és gyermekeit elválasztja a bálnavadászok birodalmától. Ezek a férfiak ismernek engem, a nagyanyámat is, ezért felpillantottak a munkájukból, hogy üdvözöljenek. Nem csak szürke szemű és fekete hajú szigetlakók voltak köztük, hanem különböző kontinensekről származó idegenek is, „jó reggelt”-jüket francia, spanyol, portugál akcentus színezte, valamint a déli államok és a Csendes-óceáni-szigetek lakóinak jellegzetes dialektusai is.

– Üdvözltem, Miss Avery – mondta egy vörös képű ember, ám amikor bólintottam, és indultam volna tovább, kitartott karjával megállított. – Esetleg elvégezhetnél nekem egy varázslást. – Azzal felemelt egy karcsú, tizenöt centis fémnyársat, mely egy zsineggel a csuklójára volt erősítve: ez volt a kötélsodró tuskéje. A jó tengerészeknek tudniuk kell kötelet sodorni, csomókat oldani, nagyanyámnak pedig volt egy különleges, bálnaolajból és tengeriszapból készült tinktúrája, amelytől a kötélsodró tüske úgy halad át a legádázabb csomón is, mint kés a vajon, és szorosan megtartja a köteleket is. De még ha nem is viselt volna meg a rémálmom, akkor sem tudnék rajta segíteni.

– Menjen el a nagyanyámhoz – tanácsoltam neki, mire elkomorult.

– Megtettem. Elmentem hozzá, aztán jöhettem is vissza, mivel elutasított. – Hüvelykujját végigfutatta a sodrótüskén, egészen a hegyéig. Megborzongtam, homlokom elfelhősödött, mert a héten ez már a második alkalom volt, hogy eljutott hozzám a híre, nagyanyám elküldött egy segítséget kérő tengerészt.

– Mégis mi ütött belé, hogy csak úgy elzavart engem? Jól megfizettem volna, és még a lábam is lejártam miatta!

– Nagyon sajnálom – szabadkoztam. – Talán nem érezte jól magát.

– Rendben van, talán így volt, de neked milyen mentséged van arra, hogy visszautasítasz? És egyáltalán, a Roe család mióta küldi el a segítségért hozzájuk folyamodó embereket?

– Nagyanyám segített volna, ha olyan állapotban van – ismételtam meg, miközben a rám törő fejfájástól hunyorogni kezdtem.

– Na és, mi a helyzet veled? Te vajon képes vagy-e a varázslásra, vagy azt hiszed, a neved feljogosít arra, hogy lekezelően bánj velünk, tengerészekkel? Roe-nak vallod magad, én viszont csak egy rátarti kislányt látok benned, aki majmolja a mágiát. Tudd meg hát, ez az én életem! És ne játssz vele!

– Mennem kell – mondtam, és gyorsan kitértam az útjából, mielőtt újabb vádakkal illet.

– Te lennél az? Te lennél Avery Roe?

Meglepetten fordultam meg, és akkor megláttam egy másik férfit – vagy nem is, inkább fiút, aki csupán néhány évvel lehetett idősebb nálam. Mögöttem állt, fejét kíváncsian oldalra billentette. Külseje, színei alapján valamelyik dél-csendes-óceáni szigetről származhatott, a bálnavadászok szigonyosként vagy evezősként alkalmazhatták, és olyan kiejtéssel beszélt, amit azelőtt még sohasem hallottam. A Prince-szigeten élve nagyon is jó fülem volt a különféle dialektusokhoz, de ez a fiú az egyes kultúrák elegyét hordozta akcentusában: volt abban egy kis brit meg francia színezet, de még a New England-i matrózok szlengje is.

– Igen, én vagyok – feleltem, miközben a szívem még mindig hevesen vert a tengerész és a sodrótüskéje miatt. – Most pedig mennem kell tovább. Szép napot!

Mentem volna, ám kinyújtotta a karját, közben mosolygott, fehér fogsora világított fahéjszínű arcában, majd a zsebébe nyúlt, és megcsörgette benne az érméit. – Megfizetlek a fáradozásodért – mondta, és csillogó ezüstdollárokat vett elő a zsebéből. – Volt egy álmom.

Pillantásom kinyújtott kezéről a karjára vándorolt, ahol egy cirkalmas dámajáték-mintázat kúszott fel a könyökétől és eltűnt a felhajtott ingujja alatt.

– Nem tehetem – mondtam, és a válla felett a rakpart végében nyüzsgő sokadalmat vizslattam. Muszáj találnom valakit. Üzennem kell nagyanyámnak. Fontos, hogy boszorkány váljék belőlem, és véget vessek a rémálmaimnak, mielőtt hozzáfognék mások álmainak megfejtéséhez.

Arra lettem figyelmes, hogy a fiú mondott nekem valamit.

– Hogyan? – kérdeztem tőle. Nyugodt maradt, rám mosolygott, én mégis sóvárgást véltem felfedezni a tekintetében.

– Azt mondtam, hogy már hallottam felőled. És azért jöttem a szigetre, hogy találkozzam veled. – A tenyerén tartott érmeiken megcsillant a napfény, és amikor lepillantottam, észrevettem, hogy kinyújtott kezének középső ujjja megremeg. – Megfejtenéd az álmomat? Kérlek! Tudni szeretném, mit jelent.

Csak miattam jött a szigetre. Valaha így mentek itt a dolgok: tízéves koromban, nagyanyámnál egy csapat aggódó tengerész előtt álltam, és részletesen elmagyaráztam nekik az álmaikat. Nagyon szerettem az érzést, hogy szükség van rám, mi több, nélkülözhetetlen vagyok, de most valami mégis visz-

szarántott, és furcsa, figyelmeztető fájdalom tört rám a bordám alatt.

Kábultan, hunyorogva néztem a fiúra, aki mosolyogva nézett vissza rám, ám az arckifejezése megint elárulta őt – vágyról és elszántságról tanúskodott. Ráébredtem, hogy itt nem csupán álmofejtésről van szó, és a gyomorszorító érzés újra elkapott.

– Nem tehetem, nem... – szabadkoztam, de hirtelen ajkamra fagyott a szó, és a sürgető *kényszer* érzése lett úrrá rajtam. A bennem rejlő mágia acsarkodva kitörni készült, kétségbeesetten küzdött, hogy elmondhassa ennek a fiúnak, miről is álmodott valójában. *Muszáj* megfejtennem az álmát. Akkor talán enyhülne a mellkasomra nehezülő elviselhetetlen nyomás, még ha csak egy időre is, és pénzhez is jutnék – nagyanyám figyelmeztetett, hogy ingyen ne végezzek mágiát senkinek, hiszen szolgáltatást nyújtok. Most pedig a mágia sikoltva követeli, hogy kiengedjem, hogy végre táplálékhoz jusson; fejemben egyre csak dörömbölnek a szavak: *tedd meg, tedd meg, tedd meg, TEDD MEG*, én pedig elgyengülve megadom magam. – Nem, vagyis rendben. Mondd el hát, mit álmodtál! De gyorsan.

Felém tolta a pénzérmével megpakolt tenyerét, majd várakozóan rám nézett, én azonban csak egyetlen érmét emeltem le róla. – Egy dollárt számítok fel – mondtam feszült hanghordozással, mire bólintott, és a többit visszacsúsztatta a zsebébe.

– Az igazat kell mondanod – folytattam, ám ekkor a hátam mögött nevetést hallottam. Megfordultam, és láttam, hogy fiatal férfiak egy csoportja félbehagyta a munkáját, és minket figyel. Összerándult a gyomrom. A fiúk ugyanis azért nevettek, mert újabban sportot űztek abból, hogy egy sor vad, illetlen és buta dolgot, mint megélt álmot mondták el nekem, ami-

től aztán vad fejfájást kaptam, és méregbe gurultam. – Csak vicceltünk! – ugrattak ilyenkor, hiszen velem megtehették, én nem számítottam boszorkánynak, nem úgy, mint anyám vagy nagyanyám. Nekem nem járt ki a tisztelet.

A tetovált fiú, becsületére legyen mondva, rájuk sem hederített, s amikor újból felé fordultam, belefogott a mondandójába.

– Egyedül vagyok – mondta elfojtott, mélyről jövő hangon. – Éjszaka van, és én kint vagyok a tengeren. Egy kenuban fekszem, a hátamon, és bámulom az eget.

Ekkor már éreztem, ahogy bűvös-bájos szavai, mint a pókfonal behálózna. Nem hazudott, mint a rakparton dolgozó fiúk; álma valódi volt, mégsem tudtam szabadulni a gondolatától, hogy valami nincs rendjén, és nem is láttam pontosan a jelentését.

– Az ég teli volt csillaggal – folytatta mélyen a szemembe nézve. – Figyeltem, ahogy egyre nagyobbak és fényesebbek lesznek. Aztán egyenként kihunytak, eltűntek az égboltról, míg nem teljes sötétség lett. – Elhallgatott, én pedig, még mindig kételkedve az álom valóságában, rágcsáltam a szájam sarkát.

– Felültem és kiáltottam – folytatta egyre növekvő izgalommal a hangjában. – De nem érkezett válasz. Amikor körülnéztem, a kenu már nem volt ott, engem pedig elborított a sötétség. – Felemelte a kezét. – Ekkor felébredtem.

Éreztem, ahogy pókháló finomságú kötelék tekeredik körém, és előhúzza belőlem az álom jelentését, s amint minden részlet a helyére került, ökölbe szorult a kezem. Vettem egy mély lélegzetet, ujjaimat a halántékomhoz szorítottam, és jól megdörzsöltem, hogy elűzzem kízó fejfájásomat. Ezt most ne, pláne a rémálmom után!

Még egy lélegzetvétel után a fiú felé nyújtottam a pénzt.

– Rosszat jelent az álmod – mondtam. Semmi jóval nem szolgálhattam, és még sajnálatot is éreztem az idegen fiú iránt.
– Ha nem szeretnéd tudni, tartsd meg a pénzed.

Egy pillanatig rám meredt barna szeme mély kútjából, én pedig azt hittem, tényleg visszaveszi a pénzt. Azt gondoltam, mindegy, hogyan dönt, visszaadom neki a pénzt, és nem áru-lom el, amit megtudtam. De aztán megrázta a fejét.

– Muszáj megtudnom az igazat.

Közben megvilágosodott előttem, miről is szólt az álma, és hirtelen megértettem, miért volt vele szemben ellenérzésem kezdetektől fogva. A szájalomnak a legkisebb morzsája is eltűnt belőlem, és éreztem, ahogy a dühtől és a szégyentől lángolni kezd az arcom.

– Figyelmeztettelek, hogy ne hazudj nekem! – kiáltottam, mire a kíváncsi fiúcsapat a közelünkben nevetésben tört ki. Feléjük fordultam, szemem résnyire szűkült. – Ti vettétek rá, ugye? Rábeszéltétek, milyen jó móka hazudni egy boszorkánynak!

Erre még inkább nekivadultak, és hahotázva csapkodták egymás vállát meg a saját térdüket, hasukat. Ahogy elhaladtam mellettük, remegtem a dühtől, és elhomályosult a látásom is.

– Várj! – kiáltott utánam a fiú, és megszaporázta a lépteit.
– Nem hazudtam! – Utolért, és feltartóztatott. – Valóban ezt álmodtam, ez az igazság!

– De már tudtad, mit jelent, ugye? – törtek elő belőlem a vádló szavak, mert biztosra vettem, hogy csak így történhetett. Valahol a világban egy másik boszorkány már megfejtette az álmát, ő pedig csak csúfot űz belőlem, és semmiben sem kü-

lönbözik a rakparton lézengő fiúktól, akik folyton azon mesterkednek, hogy befeketítsék a családomat. – Miért *tőlem* kérded, ha már úgyis tudod?

– Te ezt is látod? – Rám meredt, tekintetében őszinte csodálat tükröződött, ám én oldalra léptem, és megpróbáltam kikerülni. – Kérlek – állta el az utam. – Hallottam a szóbeszédet a mágikus képességeidről, de muszáj volt megbizonyosodnom, hogy valóban meg tudod-e csinálni. Ezért úgy gondoltam, hogy próbára teszek...

– *Próbára* teszel?!

– Ez az! – kiáltotta oda az egyik fiú a dokkról. – Azt állítja magáról, hogy boszorkány, de szerintem csak kitalálta!

Újból nevetésben törtek ki, mire egész testemben reszketni kezdtem, és előntött a forróság. Az idegen fiú felé fordultam, aki nem hitt nekem, aki azt hitte, közszemlére állíthat engem és megszégyeníthet, mint egy csalót vagy egy sarlatánt! Elfogott az undor.

Utáltam ezt a fiút. Jobban utáltam, mint bármelyik faragatlan fickót a rakpartról, és azt kívántam, bárcsak férfi lennék, hogy móresre tanítsam, vagy igazi boszorkány, hogy elátkozzam.

De nem voltam sem férfi, sem igazi boszorkány – ennek ellenére képes voltam fájdalmat okozni neki.

– Tényleg tudni akarod az álmod jelentését? – vontam fel a szemöldököm. – Tudd meg hát, mind halottak.

Visszahőkölt, és bár valahol szálnalmat éreztem iránta, mégis indulatosan vágtam a képébe:

– Anyád, apád és a három húgod mind halott. Az összes unokatestvéréd, a nénikéid és a bácsikáid, meg a barátaid és

mindenki, akivel felnőttél, mind meghaltak. Meggyilkolták őket, és a holttestüket a tengerbe hajították.

Rám meredt, sötét szemeit elfutotta a könny, de én felszegtem az állam, és hagytam, hogy a harag hullámai elborítsanak.

– És többet ne zaklass az álmaiddal – mondtam neki, majd félretoltam és otthagytam. Ez alkalommal nem állított meg.